

บทที่ 2

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่ายังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาเขตพื้นที่ชนบทยากจนมาก่อน อย่างไรก็ตามได้มีการศึกษา และวิจัยเรื่อง โครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องอยู่บ้างดังนี้

การวิจัยในประเทศ

วิทย์ แก้วเกษม (2516: 150) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจประปา ห้องส้วมและโรงอาหารในโรงเรียนประถมศึกษานอกเขตเทศบาล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังโรงเรียนในแต่ละอำเภอ จำนวนทั้งสิ้น 1,047 โรงเรียน ให้ครูเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประถมศึกษานอกเขตเทศบาล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีโรงอาหารเพียงร้อยละ 17 และส่วนมากเป็นโรงอาหารชั่วคราว โรงเรียนจัดทำโครงการอาหารกลางวันเพื่อบริการเพียงร้อยละ 1.5 นักเรียนส่วนใหญ่กลับไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านและนำอาหารกลางวันมาจากบ้าน

สุดใจ จรุงจิตต์ (2519: 45-46) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาอุปสรรคที่โรงเรียนระดับประถมศึกษาตอบปลายในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ไม่สามารถจัดบริการอาหารกลางวันสมบูรณ์แบบ" โดยส่งแบบสอบถามให้นักเรียนและครูในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาและสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางเขนจำนวน 579 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่าอุปสรรคของโรงเรียนในการจัดบริการอาหารกลางวัน ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ขาดความร่วมมือระหว่างผู้บริหาร ครูและผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนขาดเงินทุนในการดำเนินงาน ขาดความร่วมมือจากชุมชนและสภาพแวดล้อมของโรงเรียนไม่เอื้ออำนวยในการจัดบริการอาหารกลางวันให้กับนักเรียน

อุดมศิลป์ ศรีสมบุรณ์ (2521: 131-134) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนประถมศึกษาที่มีการจัดโครงการอาหารกลางวัน 62 โรงเรียน และโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนอีก 36 โรงเรียน รวม 98 โรงเรียน แล้วส่งแบบสอบถามความคิดเห็นไปยังผู้บริหารโรงเรียน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนมากมีนักเรียนยากจน ผู้ปกครองนักเรียนมีรายได้ค่อนข้างต่ำ โรงเรียนยังขาดความพร้อมในการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน เพราะขาดบุคคลากรในการจัดทำ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ เงินทุนมีน้อย ขาดแคลนสถานที่ โรงเรียนเพียงร้อยละ 46 เท่านั้นที่มีโรงอาหารหรือห้องอาหารและยังมีผู้บริหารโรงเรียนร้อยละ 13.27 ที่มีความเห็นว่าไม่เห็นด้วยในการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนและต้องการให้สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เพิ่มงบประมาณ รวมทั้งจัดสรรกำลังครูให้เพียงพอที่โรงเรียนจะสามารถจัดโครงการอาหารกลางวันได้โดยไม่เป็นภาระของโรงเรียนมากเกินไป

ทิพา จันทรคามิน (2524: 181) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการสุขภาพในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น" โดยใช้แบบสอบถาม ส่งไปยังครูใหญ่หรือผู้รับผิดชอบในการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น จำนวน 414 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยปรากฏว่า ปัญหาด้านการจัดบริการอาหารกลางวัน เป็นปัญหาที่สำคัญของโรงเรียนขนาดกลาง โดยมีผู้เสนอว่า ให้ทางจังหวัดจัดงบประมาณสำหรับจัดบริการอาหารกลางวันให้ ถ้าโรงเรียนไม่สามารถดำเนินการขายได้เอง อาจให้แม่ค้านำมาขาย หรือให้เด็กนำอาหารมาจากบ้าน โรงเรียนที่มีความประสงค์จะทำอาหารขายให้แก่เด็กนักเรียน และมีปัญหาด้านทุนทรัพย์ในการดำเนินงาน ควรขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง

ยงยศ จุฑามาตยงกูรและคณะ (2526: 24-27) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจสุขภาพโภชนาการในโรงเรียนของกรุงเทพมหานคร 71 โรงเรียน โดยใช้แบบสำรวจสุขภาพและแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้ควบคุมการจัดอาหารกลางวัน ผลการ

วิจัยที่เกี่ยวกับการจัดอาหารกลางวันพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ จำนวนร้อยละ 43.7 ทำอาหารขายเป็นบางส่วน และนักเรียนนำอาหารบางส่วน รองลงมาร้อยละ 35.2 เป็นประเภทที่โรงเรียนทำอาหารบางส่วน โดยมีพ่อค้าขาย และนักเรียนนำมาจากบ้านด้วย ผู้รับผิดชอบในการทำอาหารจำนวนร้อยละ 19.7 เป็นครูและภารโรง รองลงมาร้อยละ 16.9 เป็นครู นักเรียนและภารโรงมีโรงเรียนจำนวนร้อยละ 14.1 ที่จ้างคนภายนอกมาทำ

สุจินดา รุ่งขจรศิลป์ (2526: 56-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสุขาภิบาลอาหารในโรงเรียนที่อยู่ในสังกัดกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นโรงเรียนประถมศึกษาศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 45 โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและผู้ควบคุมการประกอบอาหาร นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการสถิติแบบร้อยละ ผลการวิจัยเกี่ยวกับการจัดดำเนินงานอาหารกลางวันว่า โรงเรียนเกือบทั้งหมดร้อยละ 95.56 มีการจัดอาหารกลางวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองนโยบายกรุงเทพมหานครที่ให้ทุนในการจัดอาหารกลางวันเป็นคะแนนสูงสุด วัตถุประสงค์ในการจัดอันดับรองลงมาเพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับอาหารที่ถูกต้องตามหลักโภชนาการและถูกหลักอนามัย และวัตถุประสงค์อันดับ 3 ก็เพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับอาหารกลางวันอย่างทั่วถึง ในเรื่องเงินทุนในการจัดอาหารกลางวันโรงเรียนร้อยละ 62.22 ได้รับทุนหมุนเวียนจากกรุงเทพมหานคร การจัดอาหารกลางวันโรงเรียนส่วนมากโรงเรียนร้อยละ 48.90 จัดบริการอาหารกลางวันบางส่วน และให้นักเรียนนำอาหารจากบ้านด้วยมีโรงเรียนร้อยละ 46.66 ที่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้ามาจำหน่ายอาหาร

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2526: 35-38) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินโครงการอาหารกลางวัน พ.ศ. 2525" โดยการส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียน และครูที่รับผิดชอบโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา 157 โรงเรียน ใน 55 จังหวัด โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารและครูในโรงเรียนที่จัดอาหารกลางวันซึ่งได้รับงบประมาณปี 2524 จากสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาคำร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการดำเนินโครงการได้แก่อาหารดิบราคาแพงมาก บุคคลากรไม่เพียงพอโดยเฉพาะขาดครูทางด้านคหกรรมและการเกษตร ผู้ปกครองยากจน ไม่มีเงินให้บุตรหลานมาซื้ออาหาร และผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือเพราะ

ไม่เห็นประโยชน์ของโครงการคิดว่าทำให้เด็กเสียเวลาเรียน เมื่อลงไปช่วยทำอาหาร ส่วนในด้านการจัดดำเนินงานพบว่า มีการแต่งตั้งคณะกรรมการโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ โรงเรียนร้อยละ 83 ทำอาหารทุกวัน รูปแบบการจัดอาหารพบว่า เป็นการจัดอาหารจานเดียวมากที่สุด รองลงมาได้แก่การจัดกับข้าวและของหวาน ทางด้านการเกษตร โรงเรียนเพื่อสนับสนุนโครงการอาหารกลางวันนั้น มีโรงเรียนเพียงร้อยละ 29 เท่านั้น ที่มีโครงการเกษตรของโรงเรียนช่วยได้ตลอดปี และร้อยละ 34 ช่วยได้บางฤดูกาล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2527: 11, 18-19) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ผลการทดลองจัดอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก" โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ หรือครูหัวหน้าโครงการในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ซึ่งเป็นโรงเรียนทดลองจัดอาหารกลางวัน จำนวน 27 โรงเรียน จากจำนวนทั้งหมด 50 โรงเรียน นำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ โดยใช้อัตรา ค่าเฉลี่ย และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานตามโครงการอาหารกลางวันได้แก่ ปัญหาด้านบุคลากร จำนวนครูในโรงเรียนมีน้อย บางแห่งมีไม่ครบชั้นเรียน ความร่วมมือของผู้ปกครองและชุมชนมีปัญหาบ้างเล็กน้อย ด้านสถานที่โรงเรียนส่วนมากขาดสถานที่ประกอบอาหาร และโรงอาหาร ปัญหาด้านการเรียนการสอน โรงเรียนส่วนมากจัดให้เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ได้ประกอบอาหารทำให้ครูมีปัญหาในการจัดตารางสอน และการสอนตามหลักสูตรและแนวทางของสำนักงานการศึกษาจังหวัด ด้านการเกษตรของโรงเรียนพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีผลผลิตทางการเกษตรเพื่อโครงการอาหารกลางวัน ส่วนน้ำที่ใช้ในการเกษตรของโรงเรียน ส่วนใหญ่ใช้น้ำจากสระหรือบ่อน้ำและคลอง ซึ่งขาดแคลนน้ำบางฤดูกาล

ฉวีวรรณ กิรติกร และคณะ (2527: 53, 87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาภาวะโภชนาการ ความรู้และค่านิยมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการอาหารกลางวัน โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ" โดยสุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ได้รับทุนอุดหนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งสิ้น 16 โรงเรียน ในอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ และใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์ และสังเกตการณ์ จากผู้บริหาร ครูปฏิบัติกร นักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนรวม 169 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหา

ในการจัดดำเนินงานด้านงบประมาณต้องการเงินเพิ่ม การดำเนินงานขาดทุน ราคาอาหารในตลาดไม่คงที่ ด้านบุคลากร ครูมีชั่วโมงสอนเต็มที่ ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของโครงการ ขาดครูที่มีทักษะและประสบการณ์ในทางโภชนาการ นักเรียนมีนิสัยการกินไม่ดี ผู้ปกครองและชุมชนขาดความรู้ ยากจน ไม่มีเงินให้ลูกหลานมาซื้ออาหารของโรงเรียน ด้านสถานที่ ขาดสถานที่ประกอบอาหารและรับประทานอาหาร ความรู้และค่านิยมของผู้บริหาร ครูปฏิบัติการ นักเรียน และผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการบริหารโครงการอาหารกลางวันอยู่ในเกณฑ์ดี

เพ็ญศรี ลักษณะงาม (2527: 130) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่มีต่อการจัดโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียน ในเขตศึกษา 9" โดยใช้แบบสอบถาม ส่งไปให้ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่เข้าโครงการอาหารกลางวัน จำนวน 249 โรงเรียน แยกตามขนาดของโรงเรียน และวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็กอยู่ห่างจากตลาดมากกว่า 2 กิโลเมตร และโรงเรียนส่วนใหญ่ นำผลผลิตทางเกษตรกรรมมาใช้ในการประกอบอาหารกลางวัน แต่ไม่เพียงพอ และน้ำที่ใช้เพื่อการเกษตรกรรมก็ไม่เพียงพอ ส่วนรูปแบบของการจัดอาหารกลางวันส่วนใหญ่จัดอาหารจานเดียว ในโรงเรียนขนาดเล็กจัดทำอาหารกลางวัน โดยครูและนักเรียนจัดเป็นเวรสูงถึงร้อยละ 95.24 ความร่วมมือของผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง คือร้อยละ 48.08 นอกจากนั้นปัญหาในการดำเนินงานเรียงตามลำดับดังนี้ ความล่าช้าของงบประมาณ ขาดความรู้และประสบการณ์ บุคลากรน้อยไม่เพียงพอ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ จำนวนเด็กยากจนที่ต้องช่วยเหลือมีมาก

การวิจัยในต่างประเทศ

ซัตเตอร์ (Sutter 1987: 6590- A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของการอบรมที่มีต่อทัศนคติและการสอนโภชนาการของครูระดับประถมศึกษา" (Effects of In-Service Program on Nutrition Attitudes and the Teaching of Nutrition by Elementary Teachers) แบ่งครูโรงเรียนประถมศึกษาออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และ

กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองเป็นครูระดับประถมศึกษาที่อาสาสมัครเข้าฝึกอบรม เรื่องโครงการโภชนาการในโรงเรียนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่มีได้เข้าฝึกอบรม ผลการวิจัย พบว่า ครูระดับประถมศึกษากลุ่ม ที่เข้ารับการอบรมมีทัศนคติในด้านโภชนาการเป็นไปใน ทางที่ถูกต้องกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการอบรม และยังพบว่า มีครูโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน น้อยที่จะมีความรู้และทัศนคติด้านโภชนาการที่ถูกต้อง ดังนั้นการจัดฝึกอบรมให้แก่ครูจึง เป็น สิ่งที่ต้องทำเพื่อให้ครูเหล่านี้ได้มีบทบาทในการจัดและบริหารโครงการอาหารกลางวันใน โรงเรียน

เคล (Kele 1980: 3808-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความสัมพันธ์ของ นโยบายโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนกับภาวะโภชนาการของนักเรียนในโรงเรียน เขตการศึกษา 2 แห่งในรัฐฟลอริดา" (The Relationship of Local School Food Policies and Nutritional Indices of Students of Two Florida School Districts) โดยทำการศึกษาจากโรงเรียนที่จัดบริการอาหารกลางวันให้กับ นักเรียนทั้งหมด โรงเรียนที่มีบริการอาหารของโรงเรียนร่วมกับมีร้านค้าขายด้วย และ โรงเรียนที่อนุญาตให้นักเรียนออกไปรับประทานอาหารนอกโรงเรียน การเก็บข้อมูลเก็บจาก นักเรียนอาสาสมัคร 363 คน ซึ่งอายุระหว่าง 12-16 ปี ในโรงเรียนชานเมืองและชนบท โดยควบคุมตัวอย่างให้มีสภาพทางฐานะ เศรษฐกิจ อายุ เชื้อชาติ ใกล้เคียงกัน ภาวะ โภชนาการที่ต้องการศึกษาใช้เกณฑ์ที่เป็นข้อเสนอแนะของโครงการอาหารกลางวันของรัฐบาล กลาง และมีการตรวจวิเคราะห์ผลทางเคมีชี้ของวิตามินเอ วิตามินซี และเหล็กในเลือด ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างทางภาวะโภชนาการของนักเรียนชนบทกับโรงเรียน ชานเมือง นักเรียนชายมีภาวะโภชนาการสูงกว่านักเรียนหญิง นอกจากนั้นความแตกต่าง ระหว่างวิตามินเอ วิตามินซี และเหล็กมีค่าความแตกต่างดังนี้

นักเรียนในโรงเรียนที่จัดอาหารกลางวันมีความแตกต่างจากนักเรียนใน โรงเรียนที่ไม่ได้จัดอาหารกลางวัน

นักเรียนที่รับประทานอาหารกลางวัน ที่โรงเรียนจัดมีความแตกต่างจากนักเรียน ที่รับประทานอาหารนอกโรงเรียน

ลัตตุคา (Luttuca 1981 : 1025-A) ได้ทำการวิจัย "เรื่องผลของการดำเนินชีวิตที่มีต่อการไม่มีส่วนร่วมในโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียน (The Effects of Life Styles on Non-Participation in School Lunch) จุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ของการดำเนินชีวิตระหว่างนักเรียนซึ่งรับประทานอาหารกลางวันในโรงเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันในโรงเรียน โดยศึกษาจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 206 คน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่รับประทานอาหารกลางวันในโรงเรียนกับกลุ่มที่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันในโรงเรียน และใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต เป็น 7 หมวดใหญ่ ๆ ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันในโรงเรียนมีแนวโน้มว่าเป็นผู้ที่ชอบที่จะมีกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในครอบครัวที่แม่มีได้ทำงานนอกบ้าน ส่วนนักเรียนที่รับประทานอาหารเช้าของโรงเรียนพบว่าเป็นเด็กที่รับประทานอาหารเช้า รับประทานอาหารเช้ากับครอบครัวเพียงวันละ 1 มื้อ และเด็กที่กลับไปบ้านไม่มีอาหารว่างรับประทาน

บอร์กแมน (Borgman 1983 : 1982-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การบริหารโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ (Administration of School Lunch Programs for Small, Medium and Large Schools) โดยเน้นศึกษา เฉพาะคุณภาพของบุคคลากรที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน และพัฒนารูปแบบของการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องการเตรียมอาหาร สถานที่ในการประกอบอาหาร โรงเรียนขนาดต่าง ๆ ในตำบลวางระเบียบการปฏิบัติเกี่ยวกับโครงการอาหารกลางวันให้ง่ายและคล้อยคลึงกัน ผู้รับผิดชอบโครงการคือ โภชนากร ซึ่งขึ้นตรงต่ออาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการโรงเรียน ถ้าไม่พิจารณาถึงขนาดของโรงเรียนแล้ว นโยบายการจัดอาหารกลางวันในโรงเรียนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนทุกขนาดควรมีจ้างโภชนากรเป็นผู้จัดดำเนินงานให้บริการอาหารกลางวัน และผู้ประกอบอาหารควรได้รับประกาศนียบัตรด้านอาหารและโภชนาการโดยเฉพาะ

009024

1 17366562

จากผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่า การจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน ส่วนใหญ่ยังมีปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน เช่น ความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครองและนักเรียน การขาดงบประมาณสนับสนุน และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ไม่ดี ตลอดจนขาดความพร้อมในด้านต่าง ๆ ที่จะจัดดำเนินการจัดโครงการอาหารกลางวัน ในโรงเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่ทำให้โครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนไม่ บรรลุเป้าหมาย ดังนั้น การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับโครงการ อาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา เขตพื้นที่ชนบทตากจน จังหวัดอุทัยธานี จะช่วยให้ ทราบถึงแนวความคิด ของผู้บริหารและครูในการจัดโครงการอาหารกลางวัน เพื่อปรับปรุง การจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่ ชนบทตากจน

ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย